

H . Eb  Bekir (r.a.), Peygamber (s.a.v.)’den yaklaşık iki yıl sonra dünyaya gelmiştir. Çocukluğundan beri kendisinde zek  belirtileri görülen, güzel ahl kl  ve başkalarıyla iyi geçinen bir kimse idi. Cahiliye döneminde ismi “AbdulKa’be” idi. Putlara tapmaya tenezzül etmez, putlara tapanlarla alay eder ve şöyle söyleyerek onların akılsız olduklarını dile getirirdi. “Onlar akılları olan, işiten ve gören insanlardır. Fakat aklı ermeyen, görmeyen ve işitmeyen varlıklara tapıyorlar. Bu acayip bir şeydir.”

H . Eb  Bekir (r.a.) şöyle diyor: “Bir keresinde babam beni alıp K be’ye götürmüştü. O sırada K be’de y ğ lm ş halde birçok put bulunmakta idi. Babam bana: “Oğlum! İşte bunlar senin il hlarındır. Onlara tapınarak yakın ol” dedi ve beni bırakarak gitti. Putlardan birisine yaklaşarak yokladım. Baktım ki, put belli bir aydınlık fikir olmaksızın yapılmış taş parçasından ibarettir. Puta şöyle bir soru sordum: “Acıktığım zaman beni doyurmağ , giysi ihtiyacım olduğu zaman beni giydirmeye gücün yeter mi?” Doğaldır ki put bana bir cev p vermeyecekti. Onu ittim. Sallandı ve yüz üstü yere kapandı. Elimde olmayarak kendisini koruyamayan bu il hın durumuna güldüm. Fakat oradan s ratlı bir şekilde kaçarak eve döndüm. T  ki puta tapanlar beni görüp bana bir zarar vermesinler.”

H . Eb  Bekir (r.a.) cahiliye döneminde i ki içmez ve şöyle der idi: “Ben i ki i memekle namusumu ve insanlığımı koruyorum. Zira i ki içen kimse aklı kaybediyor ve sarhoş olunca insanlıktan çıkıyor.” Neb  (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: “**Neb lerden, Res ller’den sonra Eb  Bekir’den daha faz letli bir zat üzerine güneş doğmuş değildir.**” (Buhar )

Diğer bir had s-i şer fte de:

* “Cebr il, bana haber verdi ki, senden sonra  mmetimin en hayırlısı Eb  Bekir’dir.” (Müslim)

(Muhammed M tevell  şarav ,Cennetle Müjdelenen On Sah b , s.15-16)